

Ladislav Kubíček

Katedrála v Litoměřicích

Také mně strana určila, abych působil v katedrále v Litoměřicích jako vikarista. Nikdy jsem se pořádně nedověděl, co to obnáší. Měl jsem na starosti katedrálu – jaksi z trestu – tak jsem si toho zvlášť vážil. Co tedy dělat v katedrále? Ve spolupráci s několika pokrokovými jedinci a s mládeží jsme odstranili nevkusné sádrové sošky svatých, naopak jsme našli v archivu pozlacenou sochu svatého Judy Tadeáše. P. Knödl spirituál ji odborně očistil a umístili jsme ji místo nějaké té sádrové - kupodivu nikdo neměl námitky. Co dál? V celé katedrále nebyla uzavřená zповědnice nebo zповědní místnost - řadu let po koncilu. A u vchodu byla zrovna místnost jak dělaná k tomuto účelu. Nebyla tam sice elektrika, ale to se hladce zařídilo. Byla vysoká, bylo nutno ji vymalovat, což zařídily ochotné dívky. Stál tam však i těžký nábytek, mimo jiné i jakási hezká dubová skříň - prázdná. Nač tam je, nač tam zavazí? Za ní byl hezký výklenek, jak stvořený pro nějakou čelní sochu vhodnou ke zповědní koncentraci. Co ale s tou skříňí? Naštěstí tady byli bohoslovci, ochotní k čemukoliv. Po válečcích ji dopravili do budovy biskupství, tam bylo víc takového nábytku. V archivu jsme našli sochu sedícího Spasitele s trnovou korunou na hlavě. Vhodné intimní osvětlení, nějaké židle a stolek, na dveře vhodný nápis - a katedrála měla prvotřídní zповědní místnost, která začala hned fungovat, a staré středověké zповědnice zůstaly jen k výzdobě památkářské. Zdálo se, že byli všichni činitelé katedrální spokojeni, aspoň všichni mlčeli, a kdo mlčí, ten souhlasí. Jenže nejen StB, ale i památkáři mají zřejmě své fyzly. Památkáři tedy přišli na to, že se ztratila dubová bedna, chráněná památka, ale chráněné je prý i její umístění zrovna v té místnosti v katedrále. Chudáci bohoslovci ji museli zase dopravit zpátky a sedící smutný Spasitel se musel opět odstěhovat do archivu. Naštěstí mě strana už zase poslala jinam. Ale zповědní místnost tam zůstala, ovšem s dubovou skříňí a bez Krista. A tak se vlk nažral a koza zůstala celá, sice méně krásná, ale zůstala - dodneška. I koza je tvorem Božím - hned musím poznamenat, že jako vědec věřím ve stvoření, a ne na nějaký automatický vývoj a že Bůh u všeho, co stvořil, když se večer vždycky pokochal svým dílem, viděl, že je to dobré, ale i krásné - podle Septuaginty. Ale liturgická krása by snad mohla být ještě krásnější než ta koza. Protože však pokora je sama o sobě zkrášlujícím prvkem všeho, tedy i církve - tajemného Těla Kristova, asi to přece jen bylo také nějak shodné s vůlí Boží. Dodneška mně však není jasné, jak se dá skloubit názor památkářů s vůlí Boží. Asi jen zloději s tím nemají problémy.

Setkání s lupičem

Ještě jeden příklad tajemné režie Boží, který by mohl být scénářem pro kriminální záznam v televizi.

Bylo to zrovna o Vánocích. Probudil jsem se po půlnoci a ve dveřích mého pokoje stojí někdo s punčochou na obličej, s namířenou pistolí v jedné ruce a s nějakým železem v druhé. Co teď? Sám se divím, že jsem nepropadl nervozitě, ale snažil jsem se normálně uvažovat. Mám s ním navázat rozhovor, mohu si troufat zaútočit na něj násilím - rozespálý v noční košili? Mohl bych skočit k telefonu? Všiml jsem si, že onen lupič, který se dostal na faru vypáčením zavřených hlavních dveří, nějak zavrával. To mně dalo odvahu přiblížit se k němu a vtom už on sám sundal svou škrabošku a já jsem v něm poznal svého „klienta“ z věznice. Také odhodil pistolí, která byla jen dětskou atrapou. I on dostal odvahu ke klidnému hovoru. Bylo mně tedy jasné, že můj milý lupič je pod vlivem drog. Přinutil jsem ho, aby se šel na oتمان vyspat, a ráno že se dohodneme. Spal až do oběda. Pozvali jsme ho ke svátečnímu obědu, on se omluvil, dostal stovku na vlak a po vzájemném přátelském vánočním blahopřání odcestoval. Za rok jsem se dověděl, že se ho ujal farář z jedné farnosti a že je dnes pokřtěn a panu faráři pomáhá.

A tak událost, která vypadala ze začátku strašidel-ně, uzavřela se nečekaně dobře. Z narkomana, lupiče, vězně a bezdomovce se stal spolupracovník na faře. Může to vypadat jako neskutečná pohádka a policisté mě varují, že přece vím, že už dva kněží byli při přepadení zavražděni. Co tedy? Můžeme se spolehnout na všelijaká bezpečnostní zařízení, na policii - nebo svěřit všechno režii Boží?! A co takhle andělé strážní a naši patronové, kteří se tam nahoře nudí, protože o ně nestojíme a spoléháme se jen na sebe!?

Jestlipak i takovému narkomanovi a lupiči máme být svědky? On asi na to nemá nárok, že ano. Jenže to zase může vypadat moc fundamentalisticky. V 21. století!

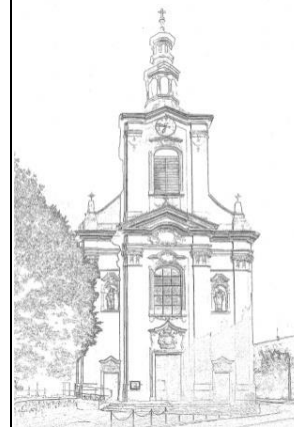
Nedávno se ke mně přátelsky přihlásil jeden pacient v nemocnici. Byl jsem na návštěvě u pacienta na vedlejší posteli a pomodlili jsme se. Načež se ten vedlejší pacient přihlásil, že je také křesťan, že se také modlí, ale že je evangelík.

„Víte, pane faráři, já jsem byl také katolík, ale jednou mně v náboženství dal pan katecheta facku, a tak jsem si říkal, že se fackovat nedám, a šel jsem k evangelíkům.“ Také svědectví. Ještě že šel k evangelíkům a že se nestal komunistou.

(z knihy L. Kubíček: Vůle Boží - zbožná fráze?)

Václav č. 20 (2020)

17. 5. 2020



Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2 410 02 Lovosice web: farnostlovosice.cz

6. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely vždy v 8:00

1. ne v měsíci Lukavec
2. ne v měsíci Medvědice
3. ne v měsíci Sulejovice
4. ne v měsíci
5. ne v měsíci ---

DD Milešov Zatím ještě
Pá v 9:30 nejsou.

Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.

- V sobotu 16. 5. v 18:00 bude poutní mše u kaple sv. Jana Nepomuckého ve Vchynicích.
- V Sulejovicích tentokrát mše sv. **nebude**.
- V neděli 17. 5. po mši obnovíme farní kavárnu. Přijďte si posedět u kávičky nebo si zahrát kulečnick!
- čtvrtek 21.5. je Slavnost - Nanebevstoupení Páně mše bude v 17:30h
- Páteční mše bude v 16:30 v kapli v Sulejovicích s Májovou pobožností
- Nedělní mše ve Velemíně v 8h, **NEBUDE** - po dohodě s pravidelnými účastníky.
- Modlitba chval bude v pátek 29. 5. 2020 od 17:30 v kostele sv. Václava.

Richard Rohr Obraz o sobě samém

Jsou-li lidské bytosti něčím spoutávány, pak je to jejich obraz o sobě samých – ať už pozitivní nebo negativní. Potřebujeme tento obraz; v tom by nebylo nic špatného. Duchovním problémem však je naše připoutanost k němu! Určuje většinu z toho, o čem se domníváme, že činíme svobodně, např. ke komu se připojíme a ke komu nikoli. „Mám dobré vzdělání, patřím ke střední vrstvě, jsem inteligentní žena.“ „Jsem muž se smyslem pro humor, s pocitem odpovědnosti jen částečným, oblečený s nedbalou elegancí.“ To jsou věci, které spoluurčují životy většiny lidí. A většina z nás se musí ptát: „Jsem svobodný k tomu, abych byl něco jiného než toto?“ Duchovní doprovázení právě proto z velké části směřuje k tomu, aby pomáhalo lidem falešný obraz sebe sama opouštět. Je podivuhodné, že právě tak lpíme na negativních a destruktivních obrazech o sobě, jako na těch pozitivních a lichotivých.

Abychom milujícímu Bohu umožnili přístup k nám samým, musíme se své komplikované vazby na svůj obraz o sobě samých vzdát. Omezuje to, čemu věnujeme pozornost, co ignorujeme, jakého milujícího Boha budeme akceptovat, jakému se chceme vyhýbat. Asi musíme svůj obraz o sobě samých mít, ale neberte ho tak vážně.

(R. Rohr: Radikální milost - meditace pro 6. neděli velikonoční)

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci - Vyprávění při pátém setkání

Uvedu ti příklad, který jsem sám loni viděl. V besarabském klášteře, kde jsem žil, byl starec - mnich dobrého života. Jednou na něho přišla zkouška - velmi se mu zachtělo ryby. A protože ji v ten čas nebylo možné v klášteře dostat, chystal se, že si ji půjde koupit na trh. Dlouho bojoval s tou myšlenkou. Uvažoval, že mnich se musí spokojit se společnou bratrskou stravou a musí být vzdálen rozkoší, a také chodit po trhu v davu lidí je pokušení a mnichu nepřisluší. Nakonec nepřátelské vmlouvání zvítězilo nad jeho rozvahou a on se oddal svévoli a rozhodl se jít pro rybu. Vyšel z klášteře, a když šel po městské ulici, všiml si, že nemá v rukách růženec. Přemýšlel: Copak já půjdu jako voják bez meče? To se nehodí. A svěťtí lidé, když mě potkají, budou mě odsuzovat a budou v pokušení, když uvidí mnicha bez růžence. Chtěl se vrátit pro růženec, ale když si prohlédl kapsy, našel jej tam. Vzal jej, pokřičoval se, navlékl na ruku a v klidu pokračoval dál. Když se přiblížil k tržišti, uviděl vedle krámů stát koně s velkým

vozem s ohromnými káděmi. Najednou se ten kůň čehosi lekl, rozběhl se ze všech sil a vyhazoval kopyty. Narazil do mnicha, do ramene, a srazil ho na zem. Ani ho příliš nezranil. Potom, dva kroky od něho, se ten vůz převrátil a rozletěl se na kousky. Rychle vstal a teprve teď se vylekal. Zároveň se podivil, jak Bůh ochránil jeho život, neboť kdyby vůz spadl o vteřinku dříve, rozdrtil by ho na kousky. Dále o tom nepřemýšlel, koupil rybu, vrátil se, snědl ji, pomodlil se a ulehl ke spánku. Ve snu se před ním objevil jakýsi neznámý úctyhodný stařík a říká: Poslouchej, já jsem ochránce tohoto klášteře a jdu ti vysvětlit, abys pochopil a zapamatoval si poučení, kterého se ti nyní dostalo. Hled': Tvůj slabý zápas se smyslovou slastí a leností ke cvičení v sebe- ovládnutí a sebezapírání daly příležitost nepříteli, aby se k tobě přiblížil a připravil pro tebe tuto zákazonosnou příhodu, která se odehrála před tvými očima. Ale tvůj Anděl ochránce to vytušil, vnukl ti myšlenku k modlitbě, vzpomínku na růženec, a že jsi to vnuknutí přijal a uskutečnil, to tě zachránilo před smrtí. Vidíš lásku Boží k člověku a jeho štědrá odměna i pro malé obrácení k Němu? Když to zjevený starec řekl, chvatně odešel z cely a mnich se mu poklonil k nohám, a tím se probudil. Procitl už ne na loži, ale klečící na prahu dveří. To vidění pak vyprávěl k duchovnímu prospěchu mnohým, včetně mně.

Skutečně nekonečná je láska Boží k nám, hříšným! Není to podivuhodné, že pro takovou malou věc, pro to, že vytáhl růženec z kapsy, navlékl si jej na ruku a jedenkrát vyslovil jméno Boží, pro takovou maličkost byl dán život člověku! A na vahách lidského osudu jedna krátká chvíle vzývání Ježíše Krista převážila mnohé hodiny, promrhané v lenosti. Zde opravdu bylo za malý haléř odplaceno zlatkou. Vidíš, bratře, jak silná je modlitba a jak mocné je jméno Ježíše Krista, když ho vzýváme! Sv. Jan Karpatský v knize Dobrotoljubije říká, že kdy? v modlitbě Ježíšově vzýváme Ježíšovo jméno a říkáme: Smiluj se nade mnou, hříšným, - tak na každou takovou prosbu odpovídá skrytý hlas Boží: Dítě, odpouštějí se ti tvé hříchy. A dále pokračuje, že v tu dobu, když odříkáváme modlitbu, ničím se nelišíme od svátých, ctihodných a mučedníků, neboť - jak říká sv. Jan Zlatoústý - „modlitba, třebaš pronášená námi, kteří jsme plní hříchů, nás ihned očisťuje" (sl. modl. 2). Veliké je milosrdenství Boží k nám, ale my, tak hříšní a nedbalí, nechceme mu věnovat ani trochu času na poděkování a místo modlitbě, která je ze všeho nejdůležitější, věnujeme čas světským starostem a problémům a zapomínáme na Boha a svůj dluh! Za to nezřídka upadáme do neštěstí a běd, ale i ty určuje láskyplná Prozřetelnost Boží k našemu poučení a k obrácení k Bohu!

Když kupec skončil svoji promluvu k oficirovi, říkám mu:

Nuže, ctěný, jak jsi utěšil moji hříšnou duši, tak se ti pokloním k nohám. Když to uslyšel, obrátil se ke mně. Jak vidno, ty jsi milovník duchovních příběhů? Počkej, nyní ti přečtu něco podobného tomu, o čem jsem vyprávěl...

(z knihy Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci)

Naléhavý úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc květen 2020

„Modleme se společně k Pánu, aby svému království daroval dobré pracovníky se srdcem i rukama ochotnými k jeho lásce.“

Dobry pastyr je nejdříve dobrou ovečkou. Ještě dříve, než přijímá vznešenou povinnost být vpředu před svými ovečkami, být s nimi a vracet se pro ztracené, učí se ve škole Božského Srdce svého Pána. Je na počátku – poznává jeho hlas! Stává se pastýřem a zároveň zůstává Božím lidem, který naslouchá Otcí. Vnáší do slavení svátostí, především eucharistie, to, co zní v Božím lidu jako volání. Neslyší Boha, když jej nezaslechne v jednotlivých srdcích Božího lidu. „Šírají mne obavy, protože jsem určen pro vás. Zároveň mě však utěšuje, že jsem s vámi. Pro vás jsem totiž biskupem, s vámi jsem křesťanem. To první vyjadřuje povinnost, to druhé milost. První přináší nebezpečí, druhé spásu.“ Platí slova sv. Augustina jen pro biskupy? Ne, týkají se každého, kdo zastává v církvi úřad nebo přejímá službu či úkol. Ticho Bílé soboty, ticho bez veřejných bohoslužeb, bylo v letošním roce dlouhé. Ticho zvýraznilo to, co se mnohdy v hluku schová: riziko vzdálení mezi pastýři a Božím lidem. Nyní je mnohem více těch, kteří toto nebezpečí vnímají velmi ostře! Není moudré to přehlížet! V nynějším čase se Boží lid obrací na pastýře v naději, že uslyší Slovo. Samo o sobě ticho nestačí, ticho má smysl jen jako čekání na Slovo, které se učíme rozpoznávat v srdci. „Boží hlas nikdy nenutí. Bůh navrhuje, nenařizuje.“ Láska je však naléhavá! „Boží hlas však mluví do přítomnosti, oživuje a vede vpřed.“ Učí rozpoznávat mnohotvárné podoby příchodu Božího království a známky dovršení. Ochotné ruce (k dílu) se rodí v srdci, které spočívá v Srdci Dobrého pastýře: jen tam jsme chráněni od náказы sebe prezentace a dostáváme pronikavý pohled, co máme dělat. „Popřejme pozornost hlasům, které se objevují v našem srdci.“ Vydejme se v měsíci květnu „do těchto míst víry a zbožnosti, abychom Srdci Ježíšovu skrze Srdce Marie předložili svoje starosti, očekávání a plány do budoucna.“

(papež František)